

ע"פ 679/15 - ח'ליל גזאוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
ע"פ 679/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקש: ח'ליל גזאוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים,
מיום 14.12.2014 בת"פ 34838-01-14 שניתן על ידי
כבוד השופט משה דרורי

בשם המבקש: עו"ד לביב חביב

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע תשלום קנס שהוטל על המבקש במסגרת גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סגן הנשיא השופט מ' דרורי) מיום 14.12.2014, וזאת עד להכרעה בערעור שהגיש על הכרעת הדין וגזר הדין.

1. המבקש הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן וביום 29.4.2014 הרשיע אותו בית המשפט המחוזי בירושלים על פי הודאתו בחברות בארגון טרוריסטי לפי סעיף 3 לפקודה למניעת טרור, התש"ח-1948 ועבירה על איסור פעולה ברכוש למטרות טרור לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, התשס"ה-2005 (להלן: חוק איסור מימון טרור). לפי עובדות כתב האישום בהן הודה המבקש, במועד שאינו ידוע למשיבה אך לפני שנת 2005, הוא התגייס לארגון חמאס אשר הוכרז כארגון טרור על-ידי ממשלת ישראל והוא חבר בו מאז ועד היום. במסגרת חברותו בארגון, נפגש המבקש עם שני אנשים - אשר אחד מהם נעצר בגין

השתייכות לחמאס - לצורך ארגון פעילות "דעווה" בשכונת אבו טור בירושלים. עוד שימש המבקש לאחר תאריך 24.12.2008 כיושב ראש מוסד אלנג'אה שסיפק שירותים שונים ללא תשלום לתושבי שכונת אבו טור ובהם חלוקת מזון לנזקקים וקורסים שונים לתלמידים ולמבוגרים, וכן הפעיל גן ילדים. בתאריך 2.10.2011 נסגר המבנה ששימש את אלנג'אה מתוקף צו סגירה שהוצא על-ידי מפכ"ל המשטרה, בהיותו מקום המשמש ארגון טרוריסטי. עוד הודה המבקש בכך שהחל משנת 2011 ובמספר הזדמנויות הוא רכש עבור "מוסד אלאקצא" - ארגון שהוכרז כהתאחדות בלתי מותרת על-ידי שר הביטחון - צעצועים בכמות מסחרית, תמורת סך כולל של כ-200,000 ש"ח.

2. ביום 14.12.2014 גזר בית המשפט המחוזי על המבקש 40 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו וכן הפעיל במצטבר מאסר על-תנאי בן שישה חודשים שנגזר עליו בתפ"ח 8036/07 (בסך הכל - 46 חודשי מאסר בפועל); שנה מאסר על תנאי; וקנס בסך 200,000 ש"ח שישולם ב-20 תשלומים שווים של 10,000 ש"ח כל אחד, החל מיום 1.3.2015. כמו כן נקבע כי בגין כל תשלום חודשי שלא ישולם, ירצה המבקש עונש מאסר של חודש ימים. בגזר דינו קבע בית המשפט כי העבירות שביצע המבקש מהוות פגיעה במדינה, אם כי אין מדובר בפגיעה ברף העליון אלא ברמה בינונית בלבד. בית המשפט הוסיף וקבע כי העבירות בהן הורשע המבקש מתאפיינות בתכנון מוקדם וכי פעולותיו לא הביאו אמנם לביצוע פיגועים "למחרת היום", אך הן עודדו טרור. בית המשפט המחוזי קבע עוד כי המבקש הבין את חומרת מעשיו ואת הפסול בהם ואף על פי כן פעל כפי שפעל. אשר לנסיבות לקולא ולחומרא הנוגעות למבקש, קבע בית המשפט כי המבקש לא הביע חרטה וכי הצהרתו לפיה הוא "נוטל אחריות" למעשיו, אינה מהווה שיקול לקולא. נסיבה לקולא מצא בית המשפט בעובדה שהמערער הודה וחסך משאבים שיפוטניים. לחומרא, התייחס בית המשפט לעברו הפלילי של המבקש, הכולל הרשעה בעבירות דומות אשר בגין הושת עליו מאסר של 20 חודשים. לעניין הקנס, ציין בית המשפט המחוזי כי המבקש הציג הוכחות להכנסתו הנמוכה, אך סבר כי חוק איסור מימון טרור נועד להרתיע גם בתחום הכלכלי, וכי מצבו הכלכלי של המבקש אינו יכול להצדיק הימנעות מהטלת קנס. על כן, קבע בית המשפט המחוזי כי הוא החליט להסתפק בקנס בגובה 200,000 ש"ח - הוא הסכום אותו השקיע המבקש בפעילות ה"דעווה" אשר בגינה הורשע.

3. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין ובצדו בקשה לעיכוב ביצוע תשלום הקנס אשר הושת עליו עד למתן הכרעה בערעור. המבקש מדגיש בבקשתו כי מצבו הכלכלי בכי רע והוא מצוין כי לפני מעצרו שכרו עמד על פחות משכר המינימום. עוד הוא מצוין כי הקנס בעניינו עלה רק מיוזמתו של בית המשפט ובהתערבותו ולאחר תחילת הטיעונים לעונש וכן הוא מוסיף כי הקנס חורג מן המקובל בתיקים דומים ובפרשות קשורות. מטעמים אלה, מתבקש בית משפט זה לעכב את ביצוע תשלום הקנס עד להכרעה בערעור.

המשיבה טוענת מצדה כי דין הבקשה להידחות שכן הלכה היא שלא יינתן עיכוב ביצוע קנס אלא במקרים חריגים, אשר מקרה זה אינו בא בגדרם. המשיבה מוסיפה וטוענת כי יש לדחות את טענת המערער לפיה בית המשפט הוא שהעלה את עניין הקנס, הן מן הטעם שהסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים לא כלל כל הסכמה לעניין העונש והן מן הטעם שב"כ המשיבה בבית המשפט קמא התכוונה לבקש כי יוטל על המבקש קנס, והיא לא הושפעה בעניין זה משאלות בית המשפט.

4. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי ככלל לא יורה בית המשפט על עיכוב ביצוע תשלום של קנס בשל הגשת ערעור שכן תשלום הקנס, בניגוד לעונש מאסר, אינו גורם ברוב המכריע של המקרים נזק בלתי הפיך למבקש והוא יוכל, ככל שערעורו יצלח, להיפרע מן המדינה את השבתו (ע"פ 10861/07 ממנ נ' מדינת ישראל, פס' 5 (29.6.2008); ע"פ 10209/03 שפיר נ' מדינת ישראל, פס' 3 (26.11.2003); ע"פ 3468/12 שורפי נ' מדינת ישראל, פס' 4 (12.7.2012) (להלן: עניין שורפי)). יחד עם זאת, בית

המשפט ישקול בחיוב לעכב תשלום קנס מקום בו שוכנע כי אין בידי המבקש לשלם את הקנס שהוטל עליו, וכי אי תשלום הקנס יוביל בהכרח להשתת מאסר חלף קנס (ע"פ 29/13 בירנבוים נ' מדינת ישראל, פס' 7 (13.1.2013)). במסגרת בחינה זו על בית המשפט להביא בחשבון את גובה הקנס, את מצבו הכלכלי של הנידון ואת יכולתו לשלם את הקנס בטרם ישמע הליך הערעור (עניין שורפי, פס' 7). במקרה דנן, לא הציג המבקש כל ראיה להוכחת טענתו כי הוא דל אמצעים והסתפק בציון העובדה שהוכחות אלה הוגשו לבית המשפט המחוזי. בכך נעדרת התשתית העובדתית הדרושה להכרעה בבקשה דנן ודי בטעם זה על מנת לדחותה. טענת המבקש לפיה הקנס שהושת עליו חורג מן המקובל בעבירות דומות אף היא לא נתמכה באסמכתאות וגם מטעם זה דין הבקשה להידחות. אשר לטענת המבקש לפיה בית המשפט המחוזי הוא זה שיזם את הטלת הקנס, לא ניתן לשלול בשלב זה את עמדת המשיבה לפיה היא התכוונה לכתחילה לעתור להטלת קנס ועל כן, גם טענה זו אינה מועילה למבקש לעניין עיכוב הביצוע.

5. הבקשה נדחית, אפוא. למעלה מן הצורך, ומבלי להביע עמדה בדבר, אציין כי למבקש פתוחה הדרך, ככל שיראה זאת לנכון, לפנות בבקשה מתאימה למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות בנוגע למועד תחילת תשלום הקנס ולאופן תשלומו.

ניתנה היום, כ' באדר התשע"ה (11.3.2015).

ש ו פ ט ת